

Arrest

nr. 71 814 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die loco advocaat V. MOUBAX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 juni 2010, verklaart er zich op 14 juni 2010 vluchteling.

1.2. Op 9 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 10 augustus 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Rawalpindi. Sinds 2003 werkte u voor "FCF" (Frontier Constabulary Foundation), een paramilitaire eenheid die instaat voor de veiligheid. Eerst diende u in Shab Qadar een opleiding te volgen van zes maanden. Daarna werkte u gedurende twee jaar als operation manager in Islamabad. U stond er in voor de veiligheid van diplomaten van drie verschillende ambassades. Vervolgens werd u overgeplaatst naar Kohat. Ook daar was u gedurende twee jaar werkzaam als operation manager. Daarna werd u opnieuw, overgeplaatst. Deze keer diende u te werken in Gurguri, een dorpje niet ver van Waziristan. U was er verantwoordelijk voor de veiligheid van 150 à 200 buitenlandse werknemers van een Hongaars bedrijf. Op 18 september 2009, toen u met uw auto op weg was naar Rawalpindi, werd u tegengehouden door een voertuig met een officiële nummerplaat. U werd door vier mannen geblinddoekt en meegenomen. Ze brachten u naar een onbekende plaats waar u gedurende vijf dagen werd opgesloten. De vijfde dag werd u door één van de mannen vrij gelaten. U vertelde uw overste wat er gebeurd was en zei dat u klacht wilde indienen. Hij verbood u dit te doen. De volgende dag diende u naar het kantoor van een andere overste te gaan. Hij vroeg u een document te ondertekenen voor de vrijlating van Talibanstrijders die u kort daarvoor had opgepakt. Volgens u had FCF een overeenkomst met uw ontvoerders, namelijk uw vrijlating in ruil voor die van de Talibanstrijders. Vanwege uw onveiligheidsgevoel na het incident in september 2009 diende u op 4 januari 2010 uw ontslag in bij FCF. U weet niet of dit al dan niet aanvaard werd maar stopte twee dagen later toch met werken. Vanaf dan verbleef u samen met uw gezin bij uw schoonouders in Rawalpindi. Begin februari 2010 kwamen onbekende mannen, waarvan u vermoedt dat ze tot de Taliban behoren, u daar opzoeken. Dat is wat u vernam van de burens want niemand van uw gezin was op dat moment thuis. De volgende dag vertrok u met uw gezin naar Karachi, waar jullie ondergedoken leefden. U ging er op zoek naar een smokkelaar die voor u een reis naar het buitenland kon regelen. In juni 2010 reisde u met een vals paspoort van Lahore naar Parijs. Van daaruit werd u per auto naar België gebracht waar u op 14 juni 2010 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nationale identiteitskaart, een kopie van enkele bladzijden uit uw paspoort, drie contracten bij FCF, uw ontslagbrief bij FCF, een aanbevelingsbrief van FCF, uw visitekaartje van bij FCF, uw servicecard van bij FCF, een kopie van een FIR (First Information Report) en de Engelse vertaling ervan, een kopie van de registratie van uw auto, een Engelse vertaling van uw huwelijksakte, een Engelse vertaling van de registratie van uw kinderen, twee internetartikels, vier foto's en twee visakaarten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U beweerde dat uw vrees voor vervolging tweeledig is. Enerzijds vreest u represailles vanwege FCF omdat u uw werk zou hebben stopgezet zonder dat u wist of uw ingediende ontslag aanvaard werd. Anderzijds vreest u de Taliban. Wat betreft uw vrees ten aanzien van FCF dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt waaruit een gegronde vrees voor vervolging door FCF kan blijken. Integendeel, u legde uw ontslagbrief neer waarop een stempel "received" staat en een handtekening. Uw ontslagbrief werd met andere woorden ontvangen. Indien het indienen van ontslag altijd zou leiden tot een rechtzaak en een veroordeling zoals u beweerde (zie gehoorverslag CGVS p. 10), zou uw ontslagbrief niet zomaar in ontvangst worden genomen. Verder legde u eveneens een aanbevelingsbrief neer. Hierin bevestigt de deputy director de periode waarin u werkzaam was voor FCF alsook uw functie. Verder spreekt hij vol lof over uw prestaties en wenst hij u veel succes toe. Uw verklaring dat FCF u voor de rechtbank zal brengen en veroordelen, strookt niet met het feit dat u in het bezit bent van een aanbevelingsbrief die uitgaat van FCF. Voorts dient te worden opgemerkt dat uw contract op 14 mei 2010, vier maanden na uw ontslag, zou aflopen. Indien u werkelijk ernstige represailles kon verwachten wanneer u uw ontslag daarmee uw contract ten einde liep. Als reden voor uw ontslag verwijst u naar uw ontvoering in september 2009. De vaststelling dat u daarna nog vier maanden wachtte alvorens ontslag te nemen, toont aan dat uw onveiligheidsgevoel niet dermate ernstig was dat u onmiddellijk ontslag moest nemen. Aangaande uw vrees ten aanzien van de taliban dient te worden opgemerkt dat u deze onvoldoende staft. Zo legt u enkel een fax neer van een kopie van de FIR die werd opgesteld nadat u klacht indiende over uw ontvoering. Aan faxen of fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend daar ze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. Voorts zijn uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban niet overtuigend. Zo zouden mannen van de taliban u komen zoeken zijn bij het huis van uw schoonouders waar u verbleef. Dat vernam u 's avonds van de burens de taliban zouden gevraagd hebben om hoe laat u thuis kwam. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend te noemen is dat de taliban u pas in februari 2010 kwamen bedreigen, terwijl uw ontvoering en de klacht die u neerlegde moeten gesitueerd worden in september 2009. Voorts is het eigenaardig te noemen dat

de taliban u nog kwam bedreigen nadat u reeds ontslag had genomen had bij de "FCF" en in Karachi verbleef bij uw schoonouders. Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat de taliban u reeds voorheen telefonisch bedreigde omdat u nog voor het kantoor van de "FCF" werkte en ze wilden dat u de Tribal area's verliet, ze eisten immers dat u naar Islamabad zou gaan om te werken. (zie gehoorverslag CGVS P. 10). In de gegeven omstandigheden is het dan ook niet overtuigend dat de taliban u nog kwam opzoeken in karachi, terwijl u eigenlijk aan hun eisen had voldaan. Dat de personen die in karachi naar u kwamen vragen van de taliban waren berust verder op een louter vermoeden. U heeft ze zelf niet gezien en leidt dit enkel af uit de verklaringen van de burens dat er mannen met baarden en sjaals naar u kwamen vragen. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart en de kopieën van uw paspoort bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. De Engelse vertaling van uw huwelijksakte bevestigt louter uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De contracten, uw ontslagbrief, de aanbevelingsbriefuw service card en uw visitekaartje van FCF bevestigen dat u daar van 14 mei 2003 tot 6 januari 2010 werkzaam was als operation manager. Zoals eerder reeds werd vermeld, kan er aan de fax van de kopie van de FIR die u neerlegt geen waarde worden gehecht. De overige door u neergelegde documenten, een kopie van de registratie van uw auto, een vertaling van de registratie van uw kinderen, enkele internetartikels, vier foto's en twee visakaarten, vermogen evenmin uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing; hij voert derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Wat betreft zijn ontslag wenst verzoeker vooreerst op te merken dat de stempel received enkel door een bediende werd geplaatst en geenszins een aanvaarding van het ontslag betekent. Het betekent enkel dat de brief ontvangen is op een bepaalde datum door een ander persoon dan de deputy director. Verzoeker verduidelijkt dat zijn contract steeds tweejaarlijks vernieuwd werd sinds 14 mei 2003, hetgeen ook blijkt uit de contracten. De aanbevelingsbrief – ook al wordt daarin de einddatum van het toen lopende contract vermeld – werd opgesteld voor het incident, met het oog op de vernieuwing van het contract. Bijgevolg kan men hieruit niets afleiden. Verder verduidelijkt verzoeker dat er gedurende een aantal maanden een discussie aan de gang was met de directeurs van FCF en dat hij hoopte gesteund te worden. Toen hem gevraagd werd om de vrijlatingspapieren van de talibanstrijders te ondertekenen en hij dit weigerde, wist hij zeker dat het een complot was. Hij vertrok uit vrees voor represailles.

Verzoeker is het niet eens met de bewering dat hij aan de eisen van de taliban heeft voldaan. Zo wijst hij er op dat hij zijn klacht niet heeft ingetrokken en dat hij niet naar Islamabad is verhuisd. Hij onderstreept dat hij voordien nooit problemen met andere personen kende en dat hij een blanco strafregister heeft. Hij werd alleen door de taliban bedreigd en ontvoerd. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de mensen die hem thuis zochten van de taliban waren, omdat verzoeker een klacht heeft ingediend. Wat betreft zijn neergelegde documenten, onderstreept verzoeker nogmaals dat hij zijn originele FIR nu zal aanbrengen. Daaruit blijkt de verdwijning van zijn auto en de diefstal van zijn portefeuille en zijn gsm. Ook legt hij zijn eigendomsbewijzen neer. Bovendien blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat IB director Bangish een akkoord had met de ontvoerders van verzoeker aangezien verzoeker werd gevraagd een document te ondertekenen betreffende de vrijlating van de talibanstrijders. Zijn baas leverde bovendien geen NNOC af ter ondersteuning van zijn klacht. Ten slotte herhaalt verzoeker dat zijn familie steeds verhuist, dat zijn kinderen niet naar school gaan. Hij onderstreept dat hij er een goede job en stevig loon had, maar dat hij vreesde voor zijn leven vanwege de taliban.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker berust op enerzijds de vrees voor represailles vanwege zijn vroegere werkgever, Frontier Constabulary Foundation (FCF) en anderzijds de vrees voor represailles vanwege de taliban. De commissaris-generaal oordeelde echter dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij represailles vreest vanwege de FCF omdat hij zijn werk heeft stopgezet en (ii) hij ook zijn vrees ten aanzien van de taliban onvoldoende kan staven.

2.3. De Raad volgt verwerende partij waar deze stelt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging noch ten aanzien van zijn werkgever noch ten aanzien van de taliban aannemelijk maakt.

Zo kan uit de aanbevelingsbrief door verzoeker neergelegd geenszins worden afgeleid dat deze, zoals verzoeker voorhoudt, werd opgesteld met het oog op de vernieuwing van zijn contract binnen het bedrijf. Verzoeker legt drie contracten neer, de eerste twee voor twee jaar, het laatste contract, van 22 mei 2007, voor drie jaar. Uit dit laatste contract blijkt – en dit in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift beweert – dat zijn contract loopt van 15 mei 2007 tot 14 mei 2010. In de aanbevelingsbrief staat dan weer duidelijk vermeld dat verzoeker van 14 mei 2003 tot 6 januari 2010 – de datum die verzoeker in zijn ontslagbrief opgaf als zijn laatste werkdag – werkte als Operation Manager. Bovendien werd deze brief opgesteld en ondertekend door Syed Azhar Hashmi, de deputy officer zelf. Verzoekers bewering dat zijn deputy officer zei dat hij geen ontslag mocht nemen (gehoorverslag, 9) wordt hierdoor ondermijnd. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat een aanbevelingsbrief in het algemeen wordt opgesteld naar aanleiding van het vertrek van een personeelslid waarbij zijn verdiensten als (ex-)werknemer geprezen worden met het oog op een sollicitatie bij een nieuwe werkgever waar hij zich nog volledig zal moeten bewijzen, *quod non* bij het bedrijf waar hij al jaren werkzaam is/was. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn werkgever uit is op represailles nadat hij er ontslag nam.

Met betrekking tot zijn vrees ten aanzien van de taliban wordt opgemerkt dat verzoeker ondanks zijn verklaringen hierover in zijn verzoekschrift nog steeds niet het origineel van de FIR neerlegt dat hij naar eigen zeggen via de post zou ontvangen hebben. Hoe dan ook blijkt uit de FIR dat deze is opgesteld naar aanleiding van een schriftelijke verklaring van verzoeker. Verder blijkt uit dit document dat er aan verzoeker enkel een kopie van de FIR overhandigd is zodat het niet duidelijk is waar het originele document zich momenteel bevindt en hoe verzoeker in het bezit is kunnen komen van dit originele stuk. Verzoeker verduidelijkt dat hij gedurende drie maanden werd benaderd door de directie om de vrijlatingspapieren te ondertekenen en om zijn klacht in te trekken. Gedurende deze periode van onderhandelingen viel de taliban hem niet lastig. Dit is echter een post-factum verklaring die geenszins kan overtuigen aangezien verzoeker nooit eerder melding maakte van onderhandelingen die drie maanden zouden hebben geduurd. Hoe dan ook berust verzoekers verklaring dat de Taliban hem zijn komen zoeken in Karachi op loutere vermoedens. Verzoeker heeft de personen zelf niet gezien doch leidt enkel uit de verklaringen van de burens af dat aangezien de mannen die naar hem kwamen vragen ‘mannen met baarden en sjaals’ waren, dit talibanstrijders zullen geweest zijn. Verzoeker maakt derhalve evenmin zijn vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban aannemelijk.

Waar verzoeker bijkomend meent recht te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus omdat zoals hij stelt de taliban nog zeer actief is in de streek en dat er actueel problemen zijn tussen de christenen en de extremistische moslims dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar de situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De door verzoeker aan het verzoekschrift documenten, reeds uitvoerig besproken door de bestreden beslissing, wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Het gaat immers om documenten die hetzij de identiteit en burgerlijke staat betreffen, hetzij de tewerkstelling en het ontslag bij FCF, gegevens die niet in twijfel worden getrokken.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER